

ERIN HUNTEROVÁ

ZEMĚ ODVÁŽNÝCH

ROZVRÁCENÁ SMEČKA

Albatros

Země odvážných Rozvrácená smečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Země odvážných: Rozvrácená smečka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH
ROZVRÁCENÁ
SMEČKA

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH

ROZVRÁCENÁ
SMEČKA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

PROLOG

Oslnivé planiny jako by se táhly do nekonečna. Dokonce i Větroňka, supice, která se vznášela vysoko nad savanou, měla co dělat, aby dohlédla až na konec Země odvážných.

Přimhouřila své prastaré oči a pohledem putovala po rozlehlém moři zežloutlé trávy, dokud nenašla místo, kde se v mihotavé linii světla setkává s nekonečnou modří nebe. Pohnula konečkem křídla, naklonila se v letu a v široké elegantní spirále klouzala po teplém vzduchu dolů.

Ptáci z jejího hejna ji následovali, volali na sebe drsnými hrdelními hlasy, ale Větroňka byla tiše a pohledem prohledávala savanu. Hluboko pod ní se po zemi pohybovala stáda zvířat. Vypadala jako mravenci, jak procházela cestami, které tu prošlapaly nespočetné generace před nimi. Průrva v krajině naznačovala, kudy teče bahnitá, mělká řeka. Do jejího koryta proudil zástup

pakoní a po strmém břehu vybíhal zase nahoru. Zebry a gazely, které se společně pásly na druhé straně, netečně zaznamenaly jejich příchod. Pak opět sklonily hlavy k pastvě a pokojně se procházely a potulovaly sem a tam.

Větroňčin bystrý pohled zavadil v krajině o temnou skvrnu – zvíře stranou od ostatních, nehybné. Slétla níž a několika silnými mávnutími rozložitých křídel změnila směr.

„Tudy, mé hejno. Tudy.“

Ostatní ji v klesajících kruzích následovali. „Nechť je Větroňčin zrak stále tak ostrý,“ zvolal Černopeřec, zatímco zbytek hejna sborově krákorál své díky. „Opět pro nás našla maso.“

Bylo to přesně to, v co Větroňka doufala: tělo gazely. Její stará a znavená duše odešla, pohled měla prázdný a mrtvý. Možná ji ulovil gepard. Ležela napůl schovaná mezi okrovými kameny, mrchožrouti bez křídel by ji sotva mohli zahlédnout. Ten, kdo ji usmrtil, se už nakrmil, ale na jejích kostech stále zůstávalo mnoho potrhaného masa. Gazela si odžila svůj život a nyní se stane potravou pro supy – stejně jako oni jednoho dne nasytí jiné. Všechno bylo tak, jak má být... alespoň v to Větroňka doufala.

„Musíme ozkoušet maso, bratři a sestry,“ zvolala. „Pak se můžeme pokojně nakrmit.“

Větroňka naklonila hlavu ke straně, ostře zatočila k přistání a ostatní supi letěli s křikem a mácháním křídel za ní. Drápy se dotkla písčité země a skočila několik kroků směrem ke gazele. Pohlédla na ptáky napravo i nalevo a pokývla.

„Špatná smrt prodlévá s padlými.“

„Nechť Velký duch dá všem smrt dobrou,“ ozval se zbytek hejna sborem.

Každý sup si z boku mršiny odtrhl úzký pruh masa a zhltl ho. Pak se všichni zarazili, pohledy upřené na Větroňku, a čekali na její ortel. Krátce zavřela oči.

„Maso je čisté,“ ujistila je konečně. „Nakrm se, mé hejno.“

Když supi tělo obrali dočista a z kostí odtrhli poslední rozervané kousky masa, Větroňka ustoupila. Zamávala křídly a znovu se odrazila k nebi. Všichni supi, teď už nasycení, ji následovali ve změti peří a skřehotavého křiku. Byl to dobrý pocit, vrátit se do vzduchu, stoupat stále výš a výš všeobjímající modří a vědět, že hejno se dobře nakrmilo a přežilo další den.

Jakmile se Větroňka vznesla dostatečně vysoko, aby zachytila široký proud teplého vzduchu, nechala se jím unášet, jen naklápěla křídla a znovu shlédla dolů. Pohledem přelétla od pableskujícího horizontu přes temné rozlehlé lesy až k nízkému pohoří daleko za pláněmi. Před ní stál hlouček štíhlých akácií s placatými korunami. Na jeho hranici, tam, kde začínal stín stromů, byl na vyschlé zemi vidět pohyb zlatavě žlutých obrysů.

Lvi, pomyslela si supice. Lenoší v horkém dni.

„Teď lovit nebudou,“ poznamenal Černopeřec, když zachytil její pohled.

„Ne, až za soumraku,“ souhlasila Větroňka.

Potom budou hodovat. A my po nich.

Větroňka měla vůči velkým smečkám ze Země odvážných smíšené pocity. Lvi znamenali potravu, neposkvřenou a hojnou. Stejně jako všechna zdejší zvířata se řídili Kodexem, zabíjeli jen proto, aby přežili. Ale jejich arogance se jí protivila. Byli jedni z mála, kdo nenásledoval Velkou matku, vůdkyni všech zvířat, a neuznával její moudrost.

Dole dováděla a skotačivě se poštuchovala dvě lvíčata, která měla spoustu energie ke zlobení i v žáru vysoko postaveného bělostného slunce. Když se přes menší z nich mihl Větroňčin stín, trhlo sebou a vzhledlo vzhůru. Jeho zlaté oči se střetly s jejím pohledem a malý lvíček rozevřel čelisti.

Větroňka byla stále vysoko nad ním, a přesto se kolem ní z jeho řevu rozechvěl vzduch. Překvapeně ucítila, jak se jí roztrásla křídla, a na chvíli se vychýlila ze směru letu.

„Větroňko?“ ozval se Černopeřec ustaraně.

Větroňka se ohlédla a pochopila, že nikdo z jejího hejna sílu řevu nepocítil.

Ne. To nebylo to malé lvíče. To není možné!

„Nic se neděje,“ odpověděla Černopeřcovi stroze.

Napůl rozzlobeně a napůl v úžasu pohnula křídly a znovu se v letu vyrovnala. *Ani řev dospělého lva by nepronikl až do výšin oblohy, natož potom křik maličkého lvíčete. Za tím musí být něco víc.*

Větroňka se ve vzduchu naklonila a ještě jednou pohledem našla malého lvíčka. Stál tam zatvrzele a vzdorovitě, zlatavý pohled upřený k obloze. Nakonec triumfálně švihl ocáskem a otočil se. Druhé lvíče ho následovalo a pelášili spolu zpátky ke smečce.

Ponořená v myšlenkách se Větroňka stočila k východu. To, co právě viděla, bylo znamení, byla si tím jistá, i když si nedokázala představit, jaké přináší poselství. *Maličké lvíče, které řve tak, až se otrásá obloha. To je zjevení, je to předzvěst!*

Vedla své hejno výš a dál do průzračně modrého nebe, dokud se malá smečka lvů, a dokonce i početná stáda savan neztratily v širé nádheře Země odvážných.

KAPITOLA I

Rychlostino lvíče se vrhlo za supovým stínem, ten mu však příliš rychle odlétl z dosahu. Lvíček si to bez dechu namířil zpátky ke smečce. Vyhnal jsem toho ptáka z našeho teritoria, pomyslel si blaženě. Dokud jsem tu já, tak si na Velikánovu smečku žádný mrchožrout netroufne!

Smečka potřebuje, aby ji chránil, přemýšlel lvíček, když obcházel svou rodinu a vysoko u toho zdvíhal tlapičky. Teď právě všichni podřimovali, v polospánku se vyhřívali ve stínu akácií. Ostatní lvi ze smečky nebyli o moc aktivnější, nanejvýš občas zvedli hlavu, aby olízli nejbližšího souseda nebo své vlastní tlapy. Neměli *ani potuchy* o nebezpečí, které Rychlostino lvíče právě zaplašilo.

Sice je mi teprve pár měsíců, ale můj otec je nejsilnějším a nejstatečnějším lvem v Zemi odvážných. A já budu přesně takový jako on!

„Rychlostino lvíče!“

Ze snění o budoucí slávě ho vytrhl laskavý, ale nesmlouvavý hlas. Zastavil se, otočil a zastříhal ušima tváří v tvář hlavní lvici, která stála nad ním.

„Mami,“ řekl a přešlápl z tlapky na tlapku.

„Proč křičíš na supy?“ Rychlost ho hubovala s láskou a olizovala mu přitom uši. „Jsou to jenom mrchožrouti. Pojď, se sestrou si můžete hrát později. Teď se máte cvičit v lovu. A jestli máš něco chytit, musíš sledovat kořist, a ne kde co lítá!“

„Promiň, mami.“ Lvíče provinile cupitalo za ní, zatímco ho s mrskáním ocasu vedla suchou travou. Země se nepatrně zdvíhala a lvíček se musel dát do klusu, aby jí stačil. Stébla trávy ho šimrala v nose a on se tak soustředil na to, aby nekýchl, že málem zezadu narazil do matky, když se přikrčila.

„Ajaj,“ zavrčel.

Odvaha po něm loupla pohledem. Jeho starší sestra se krčila po matčině levém boku a plně se soustředila na trénink lovu. Elegantní štíhlé tělo tiskla nízko k zemi, svaly měla napjaté. Když s nejvyšší opatrností pohnula jednou tlapou vpřed, lvíček se ji pokusil napodobit, ačkoli pro něj bylo těžké jí na krátkých nožkách stačit. Jeden plíživý krok, pak druhý. A potom další.

Jsem úplně potichu, stejně jako Odvaha. Bude ze mě skvělý lovec. Připlížil se k matce, která zůstávala bez hnutí.

„Tam, Rychlostino lvíče,“ zamručela. „Vidíš ty nory?“

Teď je uviděl. Země se před lvy zdvíhala ještě víc, až vytvořila holý písčité pahorek pokrytý malými potmělými otvory. Jak je lvíček pozoroval, objevil se v jedné z děr malý čumáček s fousky a zavětřil. Potom surikata vylezla celá, postavila se na zadní

a rozhlížela se kolem. S uspokojením vyplázla růžový jazyček a začala si olizovat hrud', zatímco kolem ní vylézaly další. S narůstajícím pocitem jistoty cupitaly stále dál od svých nor.

„Teď pozor,“ zamumlala Rychlost. „Jsou jako střely. Bězte!“

Lvíček vyskočil vpřed, tlapičky mu letěly nad zemí. Přesto nebyl dostatečně rychlý, aby předstihl Odvahu, která už utíkala daleko před ním. Nadšení mu zkalil záchvěv zklamání a náhle mu rychlý běh připadal ještě těžší, ale přesto zasmušile pelášil za sestrou.

Vyplašené surikaty už se vracely do nor. Tlusté ocásky se mihly vzduchem a zmizely. Největší z nich, vůdce, který se do přibíhajících lvů zabodával kulatýma temnýma očima, se otočil a zaběhl pod zem jako poslední. Odvaha cvakla zuby za jeho ocasem a o vlásek minula.

„Nebe a kamení!“ zaklelo větší lvíče a zastavilo se v oblaku prachu. Odvaha vztekle pohodila hlavou a olízla si čelisti. „Málem jsem ho měla!“

Malý lvíček se otočil za dunivým smíchem. Stál tam jeho otec Velikán a pozoroval je. Rychlostino lvíče jako vždycky přemohl pocit posvátné bázně a radosti. Obrovský Velikán měl černou hřívu a jeho hladká srst na slunci zlatě zářila, a kdyby ho Rychlostino lvíče tak dobře neznalo a nemilovalo, určitě by z něj mělo strach. Rychlost vstala a s láskou velkého lva pozdravila, otírala se mu hlavou o hřívu na krku.

„Byl to dobrý pokus, Odvaho,“ povzbudil Velikán svou dceru. „Rychlost měla pravdu: chytit surikatu je *velmi* těžké. Jednoho dne budeš stejně dobrá lovkyně jako tvoje matka.“ Přitiskl se k Rychlosti a olízl jí krk.

„Ale já jsem se k nim ani nepřiblížil,“ zabručelo Rychlostino lvíče. „Nikdy nebudu tak rychlý jako Odvaha.“

„Ale budeš,“ namítl Velikán. „Nezapomeň, že Odvaha je o celý rok starší než ty, synu. Každým dnem jsi větší a starší. Buď trpělivý!“ Přistoupil blíž a skláněl se, až se velkým zlatohnědým čenichem otřel o lvíčkův čumáček. „To je jedno z tajemství číhání. Nauč se trpělivosti a jednoho dne budeš *velmi* dobrým lovcem.“

„Snad ano,“ řeklo Rychlostino lvíče pokorně.

Velikán se k němu přitiskl. „Nepochybuji o sobě, moje lvíče. Bude z tebe veliký lev a ten nejlepší vůdce. Takový, díky němuž je smečka v bezpečí a spokojená, ale který dokáže nahnat strach i tomu nejsilnějšímu nepříteli!“

To zní dobře! Lvíček přikývl a cítil se mnohem líp. Velikán mu s láskou okusoval chomáčky srsti na hlavě a potom se vydal za Odvahou.

Lvíče se za ním pyšně dívalo. *Samozřejmě má pravdu. Táta ví všechno! A ze mě bude skvělý lovec, určitě. A statečný a silný vůdce...*

Jeho pohled přitáhl nepatrný pohyb, pelášící stín v cestě jeho otce.

Štír!

Lvíček se bez přemýšlení vrhl otcovi pod tlapy, až mu málem podrazil nohy. Smykem se zastavil přímo před Velikánem a vrčel na malého pískově žlutého škorpiona. Ten se zarazil, pozvedl ocas s ostnem a výhružně roztáhl klepeta.

„Rychlostino lvíče, ne!“ křikl otec.

Lvíček se po tvorovi ohnal stranou tlapky, zasáhl ho do vrstevnatého krunýře a odhodil do vysoké trávy.

Všichni čtyři lvi trávu pozorovali se zatajeným dechem a čekali, až se z ní vynoří rozzuřený štír. Ale nepohnulo se ani stéblo. Škorpion musel utéct. Lvíček žuchl na zadek a srdce mu najednou v hrudi bilo jako zvon.

„U oblohy!“ zasmál se Velikán. Odvaha jen zírala a Rychlost si lvíče přitáhla mezi tlapy a začala ho hrubě olizovat.

„Mami!“ vzpíral se lvíček.

„Namouduši, Rychlostino lvíče!“ hubovala ho a přejížděla mu jazykem po tváři. „Tvého otce to mohlo ošklivě bodnout, ale tebe to mohlo zabít!“

„Ty jsi trouba, bráško,“ povzdechla si Odvaha, ale v očích se jí zračil obdiv.

Velikán a Rychlost si vyměnili hrdý pohled. „Rychlosti,“ zavřel Velikán, „myslím, že přišel čas, abychom našemu lvíčeti dali skutečné jméno.“

Rychlost přikývla, oči jí zářily. „Máš pravdu, když už teď víme, jaký je lev.“

Velikán švihl ocasem, obrátil se směrem k akáciím a burácivě zařval.

Rychlostino lvíče nikdy nepřestalo udivovat, že smečka klidně v jedné chvíli podřimuje, a v další už je na nohou. Ještě předtím, než byl Velikán se svoláváním hotov, se ozval šustot trávy a křoupání tlap po suché zemi a zbytek Velikánovy smečky stál tady, uši nastražené a oči široké zvědavostí. Velikán zafuněl na pozdrav a dvacet lvic a mladých lvů z jeho smečky kolem něj vytvořilo kruh a pozorně ho sledovalo a poslouchalo.

Velikán znovu shlédl na Rychlostino lvíče, které zamžikalo

a s náhlým pocitem studu odvrátilo zrak stranou. „Přikrč se,“ zamumlal velký lev.

Lvíček ho poslechl a ucítil na hlavě obrovskou tlapu svého otce.

„Od nynějška,“ oznámil Velikán, „už toto mé mládě nebude známé jako Rychlostino lvíče. Bez zaváhání se postavilo nebezpečnému nepříteli a ochránilo smečku. Odted' už navždy zní jeho jméno Hrdina z Velikánovy smečky.“

Semlelo se to tak rychle, až se lvíčkovy v úžasu zatočila hlava. *Mám jméno! Jsem Hrdina. Hrdina z Velikánovy smečky.*

Členové jeho rodiny kolem dokola jméno opakovali a vyřvávali v souhlasu. Jejich hluboké lví hlasy se nesly přes travnaté pláně.

„Hrdina z Velikánovy smečky!“

„Vítej, Hrdino, Velikánův synu!“

Hrdinovo srdce přetévalo radostí. Náhle už věděl, jaké to je být plnohodnotným členem smečky. Ze souhlasného volání byl tak vedle, až musel přivřít oči a sklopit uši.

„Budu... Slibuju, že dostojím svému jménu!“ vysoukal ze sebe. Znělo to pištivěji, než doufal, ale nikdo se mu nesmál. Smečka začala dávat své potěšení najevo ještě hlasitěji.

„Jistěže dostojíš,“ zamručela Rychlost. S otcem se k němu oba lísali a otírali se o něj. „Koneckonců už jsi mu dostál!“

„Určitě...“ Velikán náhle zmlkl. Hrdina vzhlédl k otci a čekal, že bude pokračovat dál, ale velký lev stál bez hnutí s hlavou natočenou k západu. Tmavá hříva se mu vlnila v lehkém vánku. Roztáhl nozdry.

Smečka řvala dál, ale v jejích volání zněly nové, neznámé

tóny. Hrdina nakrčil čumáček a snažil se přijít na to, co je jinak. A už to slyšel. V dálce řvali cizí lvi.

Lvi z Velikánovy smečky jeden po druhém umlkali a dívali se za zvukem. Velikán přecházel mezi nimi a věřil, jeho smečka se k němu přidala. Nejblíže po jeho boku šla Rychlost.

Nedočkávatý zvědavostí vyskočil Hrdina ke kopečku surikat, vyběhl na vršek a rozhlížel se po planině. Pohled mu kalil opar odpoledního horka, ale přece uviděl přicházet tři lvy.

Ti nejsou z naší smečky, pomyslel si Hrdina a tělo mu mravenčilo. Nedokázal od cizinců odtrhnout pohled, a přece věděl, že k němu na svah přišli další lvi, Velikán, Rychlost a Odvaha. Zbytek smečky stál za nimi, všichni zcela nehybní a ve střehu. Rychlost naježila srst. Celé Velikánovo tělo se zdálo být v napětí, svaly měl zaťaté.

„Kdo to je?“ zeptal se Hrdina s pohledem upřeným na tři cizí lvy.

„To je Titán,“ odpověděla mu matka. „Ten největší, tam uprostřed. Vidiš ho? Je synem lva, kterého tvůj otec kdysi vyhnal, a vždycky za to Velikána nenáviděl. Narostla mu pěkná hříva, jak vidím.“ Její hlas přešel do hlubokého, divokého zavrčení. „Ale vždycky to byl surovec.“

Tři lvi se přibližovali. Volným, ale vytrvalým tempem mířili k Velikánově smečce. Hrdina už jejich vůdce viděl jasně. Byl to obrovský silný lev s velkolepou černou hřívou. Jak se k nim blížil, začal se Hrdina třást. Matka měla pravdu – v Titánových temných očích se zračila chladná krutost. Také jeho společníci působili mohutně a bojovně. Jeden měl plece široké jako pakůň a druhý měl natržené ucho, polovina chyběla.

„Co dělají v našem teritoriu?“ zeptal se Hrdina rozechvělým hlasem. Ještě nevěděl, jestli se má zlobit, nebo bát.

Velikán promluvil až po chvíli. „Existuje jenom jeden důvod, proč by se tu Titán ukázal,“ zaburácel. „Chce se se mnou utkat o vůdcovství ve smečce.“

„Cože?“ Hrdina zíral na otce.

„Pojď.“ Velikán se otočil a začal scházet zpět z kopečku surikat.

Hrdina ho s ostatními následoval a tiskl se k sestřině boku. „Odvah, co tím otec myslí?“ zavrčel. „To Titán přece nemůže udělat, nebo ano? Nemůže jen tak převzít Velikánovu smečku. To nejde!“

Odvaha chvíli mlčela. Napětí v její tváři se Hrdinovi vůbec nezamlouvalo. „Už jsem o takových věcech slyšela,“ řekla nakonec zasmušile. „Stalo se to v Divochově smečce, co žije za lesem. Divoch smečku léta vedl, říkala matka, ale lev jménem Silák, kterému právě narostla hřívá, ho vyzval na souboj a porazil. Z jeho rodiny se stala Silákova smečka a musela začít žít pod jeho nadvládou. Divoch musel odejít a žít a lovit sám.“

„To je hrozné,“ vydechl Hrdina.

„Ještě hůř, Silák byl strašný vůdce. Byl krutý, nespravedlivý a hloupý. Smečka se nakonec rozpadla. Lvíčata zabil. A zemřeli i další lvi.“

Hrdina na sestru užasle zíral. „Ale to se Velikánově smečce nestane,“ naléhal. „Otce žádný lev nepřemůže. Je to ten nejstatečnější bojovník a nejsilnější lev v Zemi odvážných!“

Odvaha neodpověděla. Hrdina se rozhlédl po ostatních lvech ze smečky a po zádech mu přeběhl mráz. Nikdo nevypadal tak

sebevědomě, jak Hrdina doufal. Působili nervózně a napjatě, jako by jim přes tlapy pochodovala celá armáda mravenců.

Velikán se teď vydal na pláň k Titánovi. Když už byli tak blízko, že se mohli téměř dotknout čenichy, oba se zastavili a hleděli si do očí.

Zblízka nahání Titán ještě větší hrůzu, problesklo Hrdinovi hlavou. Plece měl široké a silně osvalené, tlapy obrovské. Na tváři a na bocích se mu skvěly hluboké, zubaté jizvy, a když otevřel tlamu, aby promluvil, objevily se dlouhé, žluté a smrtící tesáky.

„Velikáne z Velikánovy smečky,“ zavrčel na pozdrav.

„Titáne, lve beze smečky,“ zabručel Velikán. „Co tu pohledáváš?“

Titán se napřímil, černá hříva se mu vlnila přes silný krk a plece. Udeřil do země velikánskou tlapou.

„Podle zvyků našich předků,“ zařval, „přicházím já, Titán, převzít Velikánovu smečku.“

Velikán vycenil své vlastní dlouhé smrtící tesáky.

„Podle zvyků našich předků,“ zavrčel, „budu já, Velikán, o tuto smečku bojovat.“

Dlouze na sebe jen hleděli a vzduch kolem nich jako by se chvěl očekáváním. Obrovští samci se přikrčili a napjali svaly.

Potom se ve stejném okamžiku odrazili k útoku a se strašlivým vrčivým řevem do sebe narazili, až se otřásla země. Velikán se postavil na zadní a zaťal drápy do Titánových ramen. Titán se natočil, potřásl hustou hřívou, zaryl se Velikánovi drápy do boků a na oplátku mu strhl kus masa. Oddělili se od sebe, jen aby do sebe hned zase narazili, s rozevřenými čelistmi a trhajícími drápy.

Hrdina sotva dokázal přihlížet, ale nemohl ani odtrhnout pohled. Srdce měl až v krku. Když se teď drželi v souboji a lvíček je viděl vedle sebe, zdálo se mu, že jsou oba samci stejně silní.

Smečka přihlížela a nervózně švihala ocasy – kromě Rychlosti, která přecházela sem a tam kousek od bitky. Jako jediná byla zticha. Ostatní řevem povzbuzovali Velikána a pohrdavě zavrčeli pokaždé, když se Titánovi podařilo dobře udeřit. Rychlost však neříkala nic, jen pochodovala na místě a vypadala vystrašeně.

„Mami,“ ozval se Hrdina, který už nedokázal přihlížet, jak si dělá starosti. „Proč otci nepomůžeme? Společně bychom Titána přemohli, ne? Je nás víc!“

„To nemůžeme,“ řekla Rychlost hlasem přiškrceným úzkostí. „Je mi líto, synu. Taková jsou pravidla. Vůdce smečky musí souboj vyhrát sám.“

Smečka zařvala. Velikán znenadání zrychlil, vrhl se na Titána a zasáhl ho silně na stranu lebky. Titán se zapotácel, klopýtl a tvrdě dopadl na bok. Velikán po něm skočil a udeřil do padlého nepřítele předními tlapami.

„Zvítězil!“ volal Hrdina nadšeně a smečka souhlasně řvala.

„Ano,“ křikla Rychlost. „Zdá se, že...“ Potom se zajíkla.

Titánovi společníci, dva lvi, kteří přišli s ním, se náhle vrhli vpřed a zaútočili na Velikána z obou stran. Každý se mu pověsil na bok, zaťali do něj drápy a táhli ho k zemi a pryč od Titána.

„Přestaňte! To ne!“ burácela Rychlost a smečka protestovala spolu s ní. „Podvodníci! Zrádci!“

Rychlost skočila kupředu, ale Titán už byl zase na nohou.

Vymrštil se rychle jako had a zabořil zuby do Velikánova odhaleného hrdla. Hrdina viděl, jak jeho otec vrávorá dozadu a ztrácí rovnováhu, zatímco na každém boku se ho drápy stále drží jeden lev.

Rychlost se s dvěma dalšími lvicemi vyřítila na Titána, jenže jeho společníci pustili Velikána, obrátili se k nim, vrčeli a kousali, a dokázali je tak udržet zpátky. Rychlost vyděšeně a burácivě volala, zatímco se zoufale snažila probojovat k Velikánovi, ale dva velcí samci na ni byli příliš silní.

Když se k jejímu útoku přidal i zbytek Velikánovy smečky, vetřelci se s vyceněnými zuby a vzdorovitými pohledy konečně dali na ústup. Velikán bručivě vydechl a dunivě se svalil na zem. Všichni lvi ztuhli a zírali na něj. Titán stál nad padlým nepřítelem, čelisti stále zakousnuté do jeho hrdla.

Hrdina měl pocit, že mu tělem projel poryv chladného nočního větru. Titán se nesnažil pouze udržet jeho otce na zemi. Tesáky měl zabořené do jeho masa a pod Velikánovou hustou černou hřívou prosakovala jasně rudá krev. Jeho tlapy, rozvalené bezmocně na zemi, se kroutily ve strašlivé křeči.

Rychlost burácivě vřískla. „*Ne!*“

„*Co... Mami, co...*“ Hrdinovi se slova vzpříčila v krku a musel ztěžka polknout. Ještě nikdy neviděl umírat lva, ale už narazil na spoustu mrtvých antilop a zeber. A přesně tak teď vypadal jeho otec, bezvládný, s prázdným pohledem, a jeho krev se vsakovala do prašné země.

Otec nemůže být mrtvý! Je to Velikán z Velikánovy smečky!

Lvi stáli bez hnutí a zlostně na sebe hleděli přes Velikánovo tělo. Viselo nad nimi strašlivé ticho. Hrdina zavřel oči v zoufalé

naději, že to všechno zmizí. Jenže když je znovu otevřel, jeho otec stále ležel na zemi.

Ozval se křik jestřába. Rychlost k němu vzhledla, pak se jí tvář zkroutila žalem a zuřivostí a ona s vyceněnými zuby vykročila vpřed.

„Porušil jsi pravidla, Titáne beze smečky! Co hůř, porušil jsi *Kodex!* Smíš zabít, jen abys přežil!“

Titán se ušklíbl. „Co je mi po *Kodexu?* Takhle smečka teď patří *mně*, Rychlosti z Titánovy smečky!“

Rychlost zařvala a vrhla se kupředu. Titán, na okamžik vyvedený z míry, zavrával dozadu a zbytek Velikánovy smečky se k Rychlostině útoku přidal. Hrdina vyděšeně zíral, jak do sebe naráží veliká žlutohnědá těla, jak cvakají čelisti a trhají drápy.

Jenže Titán se bránil tvrdě a jeho dva společníci zrovna tak.

„Zabijte je!“ řval Titán uprostřed té vřavy. „Zabijte ty, kdo vzdorují! Titánova smečka nestrpí odpůrce!“

Hrdina se horečně odrážel od země a vyskakoval, aby viděl, kudy by se mohl také dostat do boje. Jenže lvi se zdáli být příliš obrovští a strašliví. Hrozilo, že ho rozdupe člen vlastní smečky dřív, než by se k Titánovi vůbec dostal. Aspoň je u něj Odvaha...

Titán odvrhl stranou mladou lvici a potřásl obrovskou hřívou. Otočil hlavu a pohledem se střetl s Hrdinou.

„Lvíčata!“ zavrčel, tvář plnou mstivé nenávisti. „Zabij lvíčata, Prohnanče! Velikánovi dědicové nesmí přežít!“

Lev s natrženým uchem se vysmekl ze souboje. Na chvíli se zarazil a pátral po lvíčatech. Kruté oči mu zasvítily, když jeho pohled padl na Hrdinu.

Skočil.

Na okamžik si Hrdina myslel, že už je mrtvý. Srdce se mu v hrudi zastavilo a dokázal jen přihlížet, jak na něj dopadá obrovitý lev. Pak ale do Prohnance narazilo zlaté tělo a srazilo ho k zemi. Byla to Rychlost.

„Hrdino! Odvaho!“ vydechla matka. „*Utíkejte!*“

Hrdina byl pořád ještě ztuhlý šokem. Co tím myslela? *Kam máme utíkat?*

Odvaha ho bolestivě kousla do stehna. „Běž, běž!“

Hrdina se zapotácel, málem zakopl a potom přinutil své tlapy k pohybu. Utíkal, krok měl stále delší, ale savana byla tak rozlehlá, otevřená a rovná, že nebylo kam se schovat, a prach ho pálil v hrdle a kalil mu výhled. Přímo za sebou slyšel, jak Odvaha vyděšeně lapá po dechu.

Hrdinu píchalo na hrudi. Ani netušil, že dokáže běžet tak rychle. *Ani Odvaha mi nestačí.* Strach ho poháněl vpřed, stále rychleji přes vyschlou rudou zem. *Ani Odvaha...*

Zajímavě se otočil a ohlédl se přes rameno. A došlo mu, proč Odvaha není s ním. Cestu jí odřízl druhý z Titánových společníků a s řevem a sekáním drápů ji tlačil zpět.

„Odvaho! Vydrž!“ zapištěl Hrdina. Smykem se zastavil a obrátil se, aby jí běžel na pomoc.

„Ne!“ zařvala. Vyhnula se dalšímu úderu drápů. „Ne, Hrdino, utíkej! Já se o sebe...“ Uskočila a zavravorala. „*Já se o sebe dokážu postarat!* To musíme *všichni!*“

Pár kroků od Hrdiny se objevil Prohnanec, tlamu rudou krví. Pod Hrdinou málem podklesla kolena. *Čí je to krev? Matčina?*

„Běž, Hrdino!“ křikla Odvaha.

Hrdina se otočil a utíkal. Nevěděl, jestli obrovské tlapy bu-

šící do země, které slyšel za zády, patří jeho pronásledovateli, jestli je to ozvěna jeho vlastního vyděšeného úprku, nebo snad jen nějaká představa. Nezbyvalo mu než uhánět dál, až ho píchalo v tlapkách a bolelo na hrudi. Z cesty mu utekla ještěřka a do vzduchu se s pronikavým křikem rozlétlo hejno jasně modravých ptáčků, ale Hrdina nezastavil. Hnal se dál, zoufalý strachy, s očima slzavýma od všeho toho prachu, takže ani neviděl, kam se řítí.

A potom mu znenadání podklouzly tlapky. Země se tu svažovala, kamení začalo padat a Hrdina bezmocně sjížděl dolů. Koulel se přes hlavu a horečně se snažil něčeho zachytit. Poslední, co zahlédl, byla jasně modrá obloha, jenže na špatném místě a pod špatným úhlem.

A pak už letěl vzduchem. Náhlý tvrdý náraz, jediný oslepující záblesk světla a Hrdinův svět zčernal.

KAPITOLA 2

Hrdina zamžikal. Světlo zářilo příliš jasně a hlava ho bolela. Sluneční svit byl nějaký zvláštní, poblikával, skomíral a pak zase vzplnul. Hrdina na okamžik zadoufal, že to celé byl jen sen – že leží pod plochými korunami akácií se svou matkou, Odvahou a...

Ne. Vzdychl a s tváří zkroucenou bolestí otevřel oči dokořán. Neležel na trávě, ale na drsném propletenci větvíček, klacíků a zeleného listí. A samozřejmě tam nebylo ani památky po Rychlosti a Odvaze. A po Velikánovi.

Jsem sám.

Žal Hrdinovi svíral žaludek jako v kleštích. *A otec je mrtvý.*

Do čenichu mu proudily neznámé pachy. Začal věřit, aby přestal myslet na svoje trápení. Zamračil se a rozhlédl kolem. Jeden z pachů poznával. *Peří.* Pamatoval si ho z doby, kdy Odvaha víceméně náhodou ulovila čápa.

Chvilková šťastná vzpomínka náhle zmizela. *Odvaha je pryč*, připomněl si znovu. *Otec je mrtvý a ona s matkou nejspíš taky*. Hrud' se mu otrásla žalem. Zkusil se posadit, ačkoli ho bolelo celé tělo. Větvičky pod ním držely pevně. Zdálo se, že jsou propletené pečlivě a s rozvahou. *Tohle není jenom hromádka chrastí z lesa*, pomyslel si. Někdo z těch větviček vytvořil široký, bezpečný kruh.

Zachvátila ho panika. *Vždyť já jsem v hnízdě*, uvědomil si. *Ve vážně, vážně velkém hnízdě...*

Hnízdo bylo postavené v obrovském ebenovníku. Lvíček skrze zelené kožovité listy viděl košaté šedé větve, a když se nahnul přes okraj hnízda, pevná země pod ním se z té výšky zdála jako v mlze. S rozbušeným srdcem se štrachal pryč od okraje a vyděšeně zakňoural. *Jak jsem se sem nahoru dostal?*

Sám ne, sám nedokážu vůbec nic. Místo žalu ho náhle přepadl hrozný pocit studu. *Zrovna mi dali jméno: Hrdina. Přísahal jsem otci, že mu dostojím. A co jsem udělal? Utekl jsem při prvním náznaku potíží*.

Musí si vést líp, snažit se víc. Hrdina váhavě vstal na nohy, opatrně, aby hnízdo nepoškodil. Vypadalo sice bytelně, ale přesto nechtěl, aby se něco uvolnilo. Mohlo by se to celé rozpadnout a on by se zřítíl dolů. Když si protahoval bolavé svaly, bodlo ho v bocích, a tak si na ně vylekaně pohlédl. Měl na nich hluboké škrábance pokryté zaschlou krví. Hrdina nad svým trápením tiše zakňikal.

Pak zařal zuby. *Matka tady není. Musím si pomoci sám, jak to říkala Odvaha*.

Lízal si rány a u toho se nutil k přemýšlení. Teď už bylo zřejmé,

co se stalo. Přinesl ho sem nějaký pták. Musel ho zahlédnout, jak leží tam, kam spadl. Rychlost mu o ptácích řekla všechno, i to, že někteří žerou maso nebo zdechliny. Supi, orli, jestřábi. Ať už to bylo, co chtělo, muselo to být obrovské. Možná to byl ten sup, kterého tuhle viděl a na kterého zařval. Hrdina se otrásl. *A každou chvíli se může vrátit...*

Musím se odsud dostat dolů!

Ztěžka polkl a připlížil se zpět k okraji hnízda. Ach, byl to opravdu *velmi* vysoký strom. Hrdina viděl zelené koruny okolních stromů, což znamenalo, že se nachází ještě nad nimi. Dálkové hory pro něj nikdy nebyly víc než modravý opar, ale teď jasně rozeznával i odlehlejší vrcholky za nimi. Savanu protínaly stružky a úžlabiny, kterých si nikdy dřív nevšiml, a viděl celá stáda býložravců, maličkých a vzdálených.

Rozhodně nemůže skočit. Bude muset slézt pozadu a drápky se držet větví a kmene. *Mohl bych spadnout a zabít se.*

To byla strašná myšlenka, ale má nějakou jinou možnost? *Tohle hnízdo někdo postavil. Někdo obrovský, s ostrými drápy.*

Když se nepokusím slézt dolů, tak mě sežere. Z Hrdinova vyschlého hrdla se vydralo další vyděšené zakňourání.

Hnízdo bylo postavené na několika tlustých větvích. Hrdina sešplhal přes okraj a vydrápal se na jednu z nich. Pěkně jednu tlapku po druhé, umínil si. *A nepanikařit.*

Přikrčil se a vlekl se po větvi. Hnízdo nebylo daleko od obrovitánského, tlustého kmene. Přimhouřil oči. *No tak, Hrdino. Chovej se podle svého jména!*

Natáhl tlapku, zasekl se drápky a posunul se o kousek dál. S bušícím srdcem vysunul druhou a celé to zopakoval.

Už to není daleko. Podíval se dolů.

Ajaj... to byla chyba. Země se teď zdála být ještě vzdálenější, když opustil relativní bezpečí hnízda. Až se mu z toho zatočila hlava. *Kmen, kmen, jen se potřebuju dostat ke...*

Klopýtl vpřed, příliš rychle, a dráčky se sápal po větvi. Minul ji a vrávoral teď ještě divoceji, jak se snažil udržet rovnováhu. Jenže tělo mu začalo ujíždět do strany a Hrdina cítil, jak klouže kolem větve.

Hned pod ním trochu nalevo rostla další, tenčí větev. Lvíček se vyděšeně sesunul dolů a snažil se na ni dosáhnout. Dráčky se zasekl do kůry. Visel za přední tlapky a zadní nohy se mu houपालy ve vzduchu. Zachytil se však dobře a roztřeseně vyjekl úlevou.

V tu chvíli tenčí větev zavržala a nepatrně poklesla.

To ne, ne, ne...

Zlomila se.

Hrdina se řítil mezi větvemi k zemi. Zoufale máchal tlapkami, ale nedokázal se znovu zachytit. Zadkem narazil do větve a vykvíkl, ale bylo to jedno, protože stejně padal dál, teď ještě rychleji, a za chvíli už měl tvrdě dopadnout na zem a...

Něco ho popadlo za kůži vzadu na krku, rychle s ním šklublo vzhůru a zastavilo ho v letu tak prudce, až mu to vyrazilo dech.

Dlouhou dobu dokázal jen bezmocně viset a hvízdavě a pisklavě oddechovat. Vyvalenýma očima zíral skrz větve a listí na žlutou zem, která byla pořád ještě hluboko pod ním. To, co ho zachytilo, musí mít dlouhé prsty s drápy – cítil, jak se mu zarývají do kůže – ale nemohl natočit hlavu, aby viděl víc. Teprve když ho stvoření vytáhlo a pustilo na větev, lvíček na něj mohl konečně pohlédnout.

Tvor si o sebe oprášil štíhlé hnědé tlapy, naklonil hlavu a pozoroval ho.

Hrdina mu pohled oplácel. Nikdy nic podobného neviděl. Sedělo to před ním na větvi jakoby nic a hledělo to na něj temně jantarovými očima lemovanými hnědou rozčepýřenou srsť. Mělo to dlouhý černý čenich, nad nozdrami tenkou bílou jizvu, a když se to na něj zazubilo, uviděl Hrdina dlouhatánské žluté tesáky.

Netušil, co to je, avšak podle těch zubů to rozhodně vypadalo na masožravce. Lvíček ustoupil a ohnal se po tvorovi drápký.

Opět se na větvi zapotácel a musel se jí přidržet předními tlapkami. Stvoření natočilo hlavu na druhou stranu.

„Moc bych se nehýbal, být tebou,“ řeklo to.

Hrdina si celý zadýchaný a roztřesený sedl a zůstal bez hnutí.

„Lepší,“ pochvaloval si jeho zachránce. „Neměli bychom se představit? Já jsem Žahavec.“ Ať už to bylo, co chtělo, nezdálo se, že ho to chce sníst. Spíš jako by to v očích mělo jiskřičku pobavení.

I když nevím, co je tady k smíchu.

„Umíš mluvit?“ zeptal se neznámý. „Jestli ne, bude to oříšek.“

„Jsem Hrdina,“ zavrčel lvíček nejzuřivěji, jak dokázal.

„Hrdina, jo?“ Tvor pobaveně vyjekl. „To teda rozhodně. Víš, kdo postavil to hnízdo? Moc zvířat, co by šlo na návštěvu k jednomu z největších orlů v Zemi odvážných, neznám.“

„Nebyl jsem tam na návštěvě. Já jsem...“ Hrdina se rázem zarazil, když si všiml pobavení v tvorově tváři. *Aha. Dělá si srandu.* Lvíček si nervózně olízl tlamu. „Co jsi zač?“

„Samozřejmě pavián.“ Žahavec potřásl hlavou a mlaskl. „A co ty jsi zač?“ napodoboval ho.